Emilia Nyström

Agatha Grey

In de Grot Onder de Stad

© Emilia Nyström 2025
Vertaler: Robby Palmen

ISBN 9789465317731

HOOFDSTUK 1
De broer van Agatha Grey

Dat Agatha Isadora Concordia Grey gewoonlijk een beetje grimmig keek was normaal, maar deze avond fronsten haar zwarte wenkbrauwen meer dan gewoonlijk toen ze hoorde wat haar vader te zeggen had.

'Een broer?' schreeuwde ze uit en staarde met vuur in haar ogen naar haar vader die tegenover haar aan de andere kant van de lange stenen tafel zat. Hij was bleek en in het zwart gekleed, net zoals een vampier dat vroeger deed. Met vaste hand legde hij de lepel naast de ontbijtschaal, voordat hij opkeek en haar indringend aanstaarde. Agatha hapte naar adem. Hij had net zo'n bloeddoorlopen ogen als zijzelf en nu gloeiden ze zichtbaar van irritatie. De zenuwen gierden door haar lijf, maar ze schudde het ongemakkelijke gevoel van zich af, voordat ze haar vader weer aankeek.

'Hij komt hier wonen,' herhaalde haar vader koeltjes.

Agatha klemde haar kaken opeen. Ze liet de lepel los die ze zo stevig had vastgehouden en liet hem op de tafel vallen. Even dacht ze terug aan haar moeder die een paar jaar geleden was verdwenen. Zij had altijd voor Agatha gezorgd, ook als het haar vader even niet uitkwam. Dan drukte ze Agatha stevig tegen zich aan en fluisterde bemoedigende woordjes.

'Maak je geen zorgen om hem,' had ze wel eens gezegd. 'Wij tweeën kunnen het ook gezellig hebben.'

Ze glimlachte dan naar Agatha en een warm gevoel maakte zich op zo'n moment van Agatha meester. In die tijd leek alles goed, maar dat was alweer lang geleden.

Op een dag was ze plotseling verdwenen en Agatha's vader, Pedher Volerius Edward Grey, had niet eens geprobeerd haar te vinden. Hij was zelfs niet bereid geweest Agatha te helpen met zoeken, ondanks haar smeekbeden. Niets kon hem op andere gedachten brengen en vanaf het moment van haar verdwijning veranderde alles. Pedher luisterde in het geheel niet meer naar haar en negeerde alles wat ze zei, waardoor ze verdrietig en teleurgesteld achterbleef. Zoiets zou haar moeder nooit hebben aangedaan! En nu had Pedher, zonder rekening te houden met Agatha's gevoelens, besloten dat een broer die ze niet eens kende bij hun kwam wonen. Een broer die naar verluidt wel zijn hele leven bij zijn moeder had gewoond, iets dat Pedher haar had verboden. Agatha raakte geïrriteerd en ze klemde haar kaken nog harder op elkaar om niet te gaan schreeuwen. Voor haar zat

Pedher net zo boos en geïrriteerd. Ze keken elkaar koel en onbewogen aan en ze drukte haar puntige nagels in haar ijskoude handpalmen. Dit was geen eenvoudig geschil. Agatha maakte haar blik los van haar vader en keek naar haar ontbijtbord.

'Waarom heb je me er niet eerder over verteld?', siste ze tussen haar vlijmscherpe hoektanden door.

Pedher antwoordde niet meteen. Eerst keek hij rond in de eetkamer van de grot.

Deze grote kamer was versierd met veel kaarsen. Rode doeken hingen aan het zwartgeblakerde, gewelfde plafond om de kale muren te verbergen. De grote metalen deur die naar de eetkamer leidde, viel meteen op. Naast de deur stond de butler tegen de koude, vochtige muur. Hij boog zijn rug en wreef in zijn handen, terwijl hij achter de serveerwagen stond en het hele gesprek volgde. Niemand had hem gevraagd de kamer te verlaten en dus was hij plichtsgetrouw gebleven.

Pedher schudde zijn hoofd en zei: 'Tot nu toe heb ik geen enkele reden gehad om over Giddeon te vertellen.'

'Giddeon.' Agatha stamelde de naam van haar broer. Langzaam keek ze op naar haar vader en zag zijn hatelijke blik.

Terwijl de kaarsen rustig bleven branden viel er een angstaanjagende stilte in de eetkamer. De butler deed alsof er niets aan de hand was, maar aan het veelvuldige knipperen van zijn ogen was duidelijk te zien dat hij zich afvroeg wat er ging gebeuren. Agatha zag hem heel

duidelijk in haar ooghoeken en dat hij mee kon luisteren deerde haar helemaal niet.

'Als je niet eens wilt dat moeder…' begon Agatha koel. 'Waarom wil je Giddeon dan naar hier laten komen?'

Haar vader keek haar opnieuw doordringend aan voordat hij antwoord gaf. Zijn kalmte was zo ijzig dat elke levende ziel doodgevroren zou zijn.

'Zijn moeder is overleden.'

Agatha's blik werd zachter. Haar vingers hadden geen zin meer om de scherpe nagels nog verder in haar koude handpalmen te duwen en ook de druk op haar kaken nam af.

'Is... Is moeder dood? Was het daarom te laat om haar terug te halen?'

Pedher zuchtte en wreef over zijn slapen.

'Ik heb het niet over jouw moeder.'

'Maar je zei…' begon Agatha, maar haar vader onderbrak haar.

'Ik zei dat Giddeons moeder is overleden. Giddeon is je oudere halfbroer.'

'Halfbroer?' Agatha ademde uit. Giddeon was niet haar volle broer en dat betekende dat haar moeder dus nog in leven kon zijn.

'Als je had geluisterd...' zei Pedher, maar nu was het Agatha's beurt om hem te onderbreken.

Ondanks de opluchting dat haar moeder klaarblijkelijk niet was gestorven, was er iets anders dat Agatha op het hart lag.

’Als je dit voor mij geheim hield...’ gromde Agatha. Ze spande haar lichaam en haar stem werd luider en luider. ’Dan heb je dat waarschijnlijk ook voor moeder geheim gehouden! Is ze daarom verdwenen?!’

Agatha greep de rand van de tafel vast. Hoe durfde hij zoiets geheim te houden? Hoe durfde hij te liegen en te zeggen dat hij niet wist waarom haar moeder was weggegaan?

’Het komt zeker door jou en al je leugens dat moeder ons heeft verlaten!’

Plotseling verhief Pedher zich en alles werd donker. De kaarsen doofden alsof er een windvlaag overheen woei. Agatha was volkomen stil. Haar hart bonkte harder en het enige wat ze zag terwijl ze naar haar vader staarde, was zijn donkere gestalte en een paar bloedrode ogen. Ze gloeiden van woede in de duisternis.

’Waag het nooit meer...’ bromde hij, ’...om zo tegen me te spreken.’

Agatha hield haar adem in. Ze keek naar haar vader, maar zei niets. Terwijl Agatha zweeg, knipte Pedher met zijn vingers en het licht keerde terug. Zijn blik doorboorde haar nog steeds en met een dreigend gebaar wees hij naar de grote metalen deur.

’Eruit!’ brulde hij.

Agatha perste haar lippen op elkaar en haalde diep adem om nog iets te zeggen, maar bedacht zich snel. Ze stond op. De stoel schraapte over de grond en Agatha’s stappen waren hoorbaar op de stenen vloer. Ze stormde naar de

deur en de butler had nog net tijd om weg te springen toen ze langs hem heen snelde. Vleugelslagen galmden nu in de gang. Agatha was in een vleermuis veranderd en al snel stierf het geluid van klappende vleugels weg. Het enige dat nog in de eetkamer te horen was, was het geruis van de kletterende regen die begon te vallen.

HOOFDSTUK 2
VERMIST

Toen Alexander Junior Augustsson zijn kamer verliet, was het buiten al avond geworden. Grote, dikke wolken waren over de stad getrokken en de regen kletterde tegen de ramen. Zachtjes sloot Junior, zoals hij meestal genoemd werd, de deur achter zich en stapte voorzichtig de donkere woonkamer binnen. In de woonkamer zat Erik Augustsson, de vader van Junior. Zijn voeten lagen op de tv-tafel en hij hield een blikje bier in zijn hand.

Zonder zijn ogen van de televisie af te wenden nam hij een slok uit het blikje. Aan de andere kant van Junior's vader lag de hal. De lamp in de hal brandde nog en het gele licht scheen door de kamer. Junior slikte. Om bij de voordeur te komen moest hij achter de bank langs sluipen zonder dat zijn vader hem opmerkte. Zonder geluid te maken zette hij voorzichtig een stap de kamer binnen.

Over de hele vloer verspreid lagen brieven, bierblikjes en snoeppapiertjes, waarvan de laatsten ook aan zijn sokken plakten. Junior haalde diep adem en keek naar zijn doel, de hal. Doodstil sloop hij voorbij de bank. Een snoeppapiertje ritselde onder zijn voet. Junior hield zijn adem in en liep verder.

'Junior.'

Junior verstijfde ter plekke. Voor hem lag de hal. De gele gloed bereikte zijn voeten. Hij was zo dichtbij. Junior slikte en draaide zich langzaam om. Hij keek naar zijn vader. De flikkering van de tv danste over het gezicht van zijn vader. Door het rode en blauwe licht op zijn grijze huid leken de wallen onder zijn ogen nog veel groter. Met zijn grijze ogen staarde hij naar Junior.

'Waar ga je heen?', vroeg Erik. Hij sprak een beetje met een dubbele tong, maar zijn blik week niet van Junior af. Het licht van de ganglamp weerkaatste in Juniors blonde haar en zijn vaders grijze ogen weerspiegelden alle kleuren van de tv.

'Nou...' begon Junior, terwijl hij zijn hart kon horen kloppen. 'Ik ga...' hij kneep zijn ogen tot spleetjes en staarde naar de grond. De rest van de zin kwam er als een fluistering uit. 'Ik ga naar het graf van grootvader.'

'Naar het graf?' zei Erik minachtend.

Hij wierp een blik op Junior en nam een slok uit het blikje. Hij schudde zijn hoofd.

Junior was vernoemd naar zijn grootvader, Alexander Augustsson. Toen hij nog leefde, was hij de enige vampierjager geweest en al zijn spullen stonden nog in de garage. Junior ging vaak naar de garage en bezocht ook vaak het graf van zijn grootvader. Voorzichtig gluurde Junior naar zijn vader. Zijn vettige haar zat in de war en hij droeg nog steeds de vuile ochtendjas. Toen Junior jonger was, gingen zijn vader en hij regelmatig samen naar de garage. Ze bouwden daar urenlang vallen en bladerden door de oude vampierboeken van grootvader. Junior vond het geweldig en ook zijn vader was er dol op.

'Pap...' begon Junior. Zijn lichaam was gespannen. Hij wenste echt dat alles weer zoals vroeger kon worden. 'Wil je niet met mij mee naar het graf?'

Zijn vader snoof.

'Waarom zou ik?'

Junior beet op zijn lip.

Hij had het kunnen verwachten. Wat hij ook probeerde, niets zorgde ervoor dat zijn vader zich weer een beetje beter ging voelen. Zijn vader was nu zo in gedachten verzonken, dat hij nauwelijks opmerkte dat Junior zich omdraaide en naar de hal ging.

Deze was net zo rommelig als de woonkamer. Junior moest zijn schoenen zoeken onder een stapel kranten en ook zijn regenjas was moeilijk te vinden aan de overvolle haken.

Nadat Junior zijn veters had gestrikt en zijn jas had aangedaan, greep hij naar de deurklink.

’Je gaat toch niet ’s nachts rondsluipen hè? Hoor je me?’ De luide woorden van zijn vader overstemden de televisie en Junior wachtte. ’En daarbij heb je mijn toestemming te vragen voordat je ergens heen gaat.’

’Alsjeblieft, ik ben zo weer terug,’ antwoordde Junior.

Erik was even stil en het geruis van de televisie vulde de kamer, terwijl de kou van de deurklink zich door Juniors hand verspreidde. De regen sloeg nog steeds tegen de ramen en het licht in de hal flikkerde. Het bleef zo lang stil dat Junior dacht dat zijn vader vergat te antwoorden.

Opeens verhief Erik zijn stem.

’Zeker. Ga maar weg jij.’

Oh nee. Niet weer, dacht Junior

’Ik ben zo weer terug… Dat zei je moeder ook altijd,’ sneerde Erik.

’Maar...’ probeerde Junior en hij kreeg het bijna zijn strot niet uit, maar hij slikte en zijn stem kwam zachtjes terug. ’Kom op pap, laat het eens een keer los.’

’Loslaten!?’ Erik sloeg met zijn vuist op de tafel en Junior sprong van schrik een stapje opzij. ’Hoe moet ik dat los kunnen laten? Ik zou je een pak slaag willen geven voor je brutale gedrag!’ Hij stond op en strompelde naar de hal. Junior deed instinctief een stap achteruit. Hij drukte zijn rug tegen de deur. ’Je moeder liet me hier eenzaam en alleen achter! Maar weet je wat? Het zou eigenlijk beter zijn als jij ook wegging en jullie allebei verdwenen!’

Met kracht duwde Junior de klink naar beneden en strompelde naar buiten. Hij rende om het huis heen het bos in. Achter hem hoorde hij zijn vader bij de voordeur.

'Net als je moeder!' schreeuwde hij de duisternis in. 'Jij gaat iets meemaken als je niet naar me luistert!'

HOOFDSTUK 3
Giddeon Grey

In de stad boven de grot werd het ochtend. De zon kwam langzaam op en dat betekende dat het voor vampieren tijd werd voor het diner. Voor het eten kwamen Pedher en Agatha bij elkaar in de salon. Giddeon was aangekomen.

'Giddeon…' begroette Pedher hem, terwijl Agatha naar haar vader keek.

Giddeon antwoordde niet meteen. Hij stapte uit de kist waarin hij 'begraven' was en Agatha bekeek haar halfbroer van top tot teen. Ze fronste. Zelf had Agatha het typische uiterlijk van een vampier. Ze had puntige oren, scherpe nagels en droeg altijd zwarte kleding. De hoektanden in haar mond waren glanzend wit en het zwarte haar stond in schril contrast met haar lijkbleke huid. Gewone mensen zouden zeggen dat ze een heel bijzondere verschijning was, maar iedereen zou het erover eens zijn dat ze er niet ouder

uitzag dan twaalf jaar, ondanks het feit dat ze vijfenzestig jaar geleden was geboren. Agatha had verwacht dat ook Giddeon eruit zou zien als een echte vampier, maar dat was niet het geval. Giddeon leek een aantal jaar ouder dan Agatha. Hij had afgeronde oren, net zoals zijn nagels. Zijn haar was bruin, iets dat wel eens voor kwam bij vampieren, maar Giddeons haar glansde en had een levendige toon van rood in zich. Zijn vlijmscherpe spitse hoektanden waren veel korter dan ze hadden moeten zijn en in de gloed van de kaarsen zag Agatha een lichte blos op Giddeons huid. Giddeon was geen gewone vampier. Hij was een halfvampier. Zijn moeder was overduidelijk een mens geweest en aangezien mensen veel korter leven dan vampieren was Giddeons moeder al overleden. Giddeon keek even naar Agatha. Zijn ogen waren even rood als die van Agatha, maar dat was ook wel de enige overeenkomst tussen beiden.

'Welkom.' Na een moment van stilte sprak Pedher weer. Hij stond daar onbewogen, met opgeheven hoofd en sprak onverschillig. Agatha klemde opnieuw haar kaken op elkaar. Haar moeder zou zich nooit zo hebben gedragen. Vlak voor haar bestudeerde Giddeon zijn vader.

'Bedankt', antwoordde hij kort en hij perste zijn lippen op elkaar in afwachting van wat Pedher nog meer ging zeggen, maar doordat Pedher zijn stilzwijgen voortzette, draaide Giddeon zich een klein beetje om. Hij keek weg van zijn vader en liet zijn blik dwalen door de grote ruime kamer. De salon was ingericht met elegante banken en fauteuils.

De meesten samen met prachtige tafels. Een andere bank stond tegenover een uitgehouwen open haard. Kaarsen sierden zowel de wanden als de tafels. De kaarsengloed danste door de kamer en zorgde ervoor dat de kristallen van de kroonluchter glinsterden als edelstenen. De kamer was prachtig. Alles, van de stenen gewelven die een muur sierden, tot het statige standbeeld van een oude vampier precies tegenover een ander standbeeld. Zelfs de paarse strook stof achter het beeld en de gigantische deur die naar de kamer leidde zagen er statig uit. Het was werkelijk een hele mooie kamer, maar Giddeon verafschuwde het onmiddellijk. Het was koud en donker in de grot en de kou kroop onder Giddeons huid. De open haard werd niet gebruikt en er waren geen ramen, omdat vampieren geen zonlicht kunnen verdragen. Alles was zo anders dan wat giddeon gewoon was. Giddeon snoof de lucht door zijn neusgaten naar binnen.

'Dat jullie zo wonen…' verbrak Giddeon de stilte en keek weer naar zijn vader. 'Dat heeft moeder nooit verteld.'

Giddeon slikte haast onhoorbaar. Hij kreeg altijd een brok in zijn keel als hij over zijn moeder praatte, maar hij negeerde zijn gevoelens en staarde opnieuw naar zijn vader. Opnieuw viel er een stilte tussen Pedher en Giddeon en dat gaf hen de kans elkaar opnieuw te bestuderen. Als giddeon zelf had mogen beslissen, was hij nooit naar de grot gekomen. Het was niet Giddeon die besloten had bij zijn vader te gaan wonen, maar Pedher had besloten de verantwoordelijkheid op zich te nemen, nadat zijn